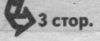

Добре ім'я людини
Ростислав Давидюк здійснив подорож у минуле

Приходячи в цей світ, кожен наділений певною місією, яку несе проти всього життя, аж доти, доки б'ється серце, аби згодом залишити по собі добру пам'ять. А ще свято береже найцінніші спогади про особливе, найдорожче місце на землі, пов'язане з народженням, дитинством, юністю, зрілістю... Ростислав ДАВИДЮК із с. Бутейки об'єднав в одне ціле свою життєву мету з любов'ю до ріднокраю, адже тривалий час його розбудовував на керівних посадах, а коли вийшов на пенсію, чотирі роки віддав дослідженню свого родо-вуду, який сягнув трьох століть.

Треною із телом згадає про свою малу Батьківщину, перлину Полісся – село Бутейки, звідки розпочав свій шлях. Про нього завжди в думках, а для нащадків – уся праця усього життя. Народився Ростислав Іванович у цьому мальовничому селі, яке входило ще до Степанського району. У дитинстві відчував потяг до прекрасного, насолоджувався мистецтвом, яке й відіграло чималу роль у його формуванні як особистості. Після середньої школи пішов навчатися в Івано-Франківський сільськогосподарський технікум, який закінчив із відзнакою. Згодом молодий спеціаліст почав заробляти на власний хліб у радгоспі «Федорівський», де трудився агрономом.

Ростислав Давидюк здійснив подорож у минуле

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Пізніше на цій же посаді продовжив працювати у Великовербеченському колгоспі. «Перше травня». Між тим був мобілізований на строкову службу у Воронеж, де пройшов підготовку зв'язківця, а згодом закінчив ще й Житомирський сільськогосподарський інститут. Його обрали секретарем Великовербеченської сільської ради. Цій посаді віддав п'ятнадцять років трудового стажу та ще на один термін обирався головою місцевої сільської ради. У 2010 р. пішов на заслужений відпочинок. Усе трудове життя й донині надійною опорою є дружина Надія Федорівна, яка після закінчення Луцького педінституту вчителює в Бутейківській ЗОШ І-ІІ ст. Взаємна любов двох інтелектуальних сердець подарувала батькам і світові доньку Василіну та сина Валентина.

Ростислав Давидюк усе життя ніби придивлявся докола, чекав, виношував у серці те, що згодом вилилося на папір. Писав ліричні вірші, досліджував й описував історію краю. Справжнім задоволенням стали подорожі рідними дорогами, цікавився легендами, переказами не тільки власного, а й навколишніх сіл. Думкам надав волю, окрили їх, коли перестав працювати в кабінетах. Натхнення приходило з кожним подихом, із кожним промінчиком сонця чи краплиною життєдайного дощу, із пахощами різноцвіря, цвірчаннями коника, розквітлим садом... Природа допомагає зосередитись і видихнути незвичайні літературні рядки назовні. Отож стає все зрозуміло: Бог дарує Ростиславу Івановичу повну насолоду життям, часту якого він н'є спраглими до творчості вустами.

Обожнює писати вірші, особливо про рідний край, осінь, адже це найулюбленіша пора року, що переливається всіма барвами світу:

І знову осінь листя завалила,
В багрянім полум'ї горять ліси,
І золотом, і сріблом
землю вкрила,
В полоні світ її чарівної краси.
Вона ж, узявши
в руки свої пензлі,
Малює фарбами
кришталевий дощ,
У золоті калюжі, у намисті,
І клен немов одяг
багряний плащ...

Літературними творами дебютував декілька років тому в колективному збірнику «Поезії одного села», а згодом і в районному ча-

сописі. Запам'яталися вірші патріотичного спрямування, адже сам автор не байдужий до подій сьогодення, і тим більше до подальшого початку Революції гідності. Як і кожному патріоту, душа болить за долю країни, не може дивитись, як вороги терзають ньеньку-Україну, а тому словом протистоїть камам Батьківщини. Щемні вірші написані не з чихіос розмов чи оповідей. На початку грудня 2013-го і до кінця лютого 2014 року Ростислав Давидюк періодично, як садовий громадянин своєї держави, із одностуднями мітингував під жовто-блакитним стягом і стародавнім козацьким знаком зі Степаня на голівній площі України. Пережив революційні реалії, гідно відстоював демократичні та європейські інтереси. Пригадає, як доводилося по декілька годин на добу спати в наметах. І будинку профспілок, підклавши під голову каску, зупиняти навалу «Беркуту» й облаштовувати захисні редути, аби силовики не мали змоги розгнати мітингуючих. Саме тому про ці події оповідає у своїй поезії, аби ще більше зблизити українців із історією своєї країни, яку прагне виокремити як одну з найбільших цінностей народу. А тому й сам цікавиться історією, занотує і висвітлює сторінки її минувшини, бо життя плине в часі. Тому чоловік не байдужий до всього, що відбувається навколо, і з добрими намірами декілька років тому почав досліджувати свій родовід і нещодавно презентував книгу «Давидюки: дорога у триста років», в якій на 486 сторінках описує своїх близьких і далеких родичів.

Працювати над об'ємною працею розпочав у 2012 р. Робота забрала багато сил, але натомість дала життєвого досвіду, безцінного знання з історії, безліч цікавих фактів про родичів і творчого щастя. Опитуючи, розмовляючи зі старожилками та досліджуючи архіви польської, російської та української держав, збудовував, складав життєві пазли родоводу, аналізував лобут і додавав життєві дати в рід Давидюків і Кокор із с. Бутейки. А скільки робочих днів провів у Рівненському, Житомирському та Луцькому архівах, аби детальніше фактизувати своє дослідження. Як зізнається Ростислав Іванович: «Доводилося й не одну ніч ночувати в обласних центрах, аби наступного дня зранку приступати до роботи в архівах. Здивувало, що послуги в установах досить вартісні, але цікавість перемогла. І ось тепер маю на руках виношений у мрях, зібраний у

пам'яті, викладений на папір свій родовід останніх трьох століть, який стане азбукою для пізнання минулого і майбутнього Бутейських родів».

У книзі досліджено та відображено генеалогію згаданого роду, який із початку дев'ятнадцятого століття був і є нині найчисельнішим у Бутейках. Це і стало основною причиною його ідентифікації. Дослідження переплітається з історичними подіями, що супроводжували родини протягом трьохсот літ, більшість яких описано саме з переказів людей із цього роду. Неодноразово доводилось відвідувати старожилів населеного пункту та навколишніх сіл, аби упевнитись, співставити, зафіксувати повну подію, дату... Важливі зв'язки: генетичне дослідження та історичне буття – досліджувати, ляти в основу твору. Власне, автор хотів висловити в книзі мрію багатьох людей: знати своїх пращурів, від яких успадкували певні ознаки, притаманні тому чи іншому роду. У ній – відомості про поєднання родин і родів, розселення за межі малої Батьківщини й умов, за яких зберегли віру, традиції, звичаї. Також у художньо-документальній дослідженні проглядаються стародавні поліщуки зі своїм нудженням життям, виснажливою працею десяти поколінь, протягом яких народжувалися освічені, духовно багаті й самодостатні люди.

У праці охоплений період історії роду з 1720 по 2016 рр. Найстаршим предком автора був Тимофій Давидюк, від існування якого й досліджується родове дерево аж по сьогодення. Книга поділена на окремі розділи, де розповідається про родини Давидюків-Гаврилів, Давидюків-Давидів, Давидюків-Кляпів, Давидюків-Захарків, Давидюків-Паців і Давидюків-Лючків, що доповнені архівними та сімейними світлинами. А ще видання неодмінно збагатить знання людей, що мають родові стосунки, породить гордість і повагу до своїх пращурів, а заодно і до нащадків. Історію роду забути не можна, її потрібно знати й пам'ятати. А вона, безумовно, продовжуватиметься, допоки існуватиме людство.

Ростислав Давидюк зумів прочинити двері до пізнання родинного життєпису, і цей писемний набуток лишше нам у спадок із надією, що хтось неодмінно доповнить його власними дослідженнями, аби рід Давидюків був одним із тих, якими пишеться наша країна.

Василь ТИТЕЧКО.